



Kopie

Afgeleverd aan: mr. MAEYAERT Paul

art. 792 Ger. W.

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

792+607

3327
P

Uitgifte

Repertoriumnummer 2018 / 8383
Datum van uitspraak 23 oktober 2018
Rolnummer 2013/AR/2418 & 2013/AR/2430

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR



Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest

Schadevergoeding
Rechtsplegingsvergoeding

Hof van beroep Brussel

Arrest

VASCO GROUP NV
t/
QUIN GROUP BELGIUM NV
SABI THERM NV, in vereffening

8ste kamer,
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001263443-0001-0021-05-01-1



328

2013/AR/2418

VASCO GROUP N.V., voorheen THE HEATING COMPANY B.V.B.A., met maatschappelijke zetel te 3650 STOKKEM, Kruishoefstraat 50, ingeschreven met KBO-nummer 0428.107.718,

appellante,

vertegenwoordigd door Mr. Paul MAEYAERT en Mr. Caro VAN WICHELEN, advocaten te 1000 BRUSSEL, Havenlaan 86C B.414;

tegen

1. **QUINN GROUP BELGIUM N.V.**, met maatschappelijke zetel te 2440 GEEL, Leukaard 1, ingeschreven met KBO-nummer 0404.063.101,

eerste geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. Filip TUYTSCHAEVER en Mr. Benjamin MAGNUS, advocaten te 1930 ZAVENTEM, Minervastraat 5;

2. **Ilse VAN DE MIEROP**, advocaat te 1050 BRUSSEL, Louizalaan 106, handelend in haar hoedanigheid van vereffenaar van **SABI THERM N.V.**, in vereffening,

tweede geïntimeerde q.q.,

vertegenwoordigd door Mr. Jens VREBOS, advocaat te 1050 BRUSSEL, Louizalaan 106.

2013/AR/2430

VASCO GROUP N.V., voorheen THE HEATING COMPANY B.V.B.A., met maatschappelijke zetel te 3650 STOKKEM, Kruishoefstraat 50, ingeschreven met KBO-nummer 0428.107.718,

appellante,

vertegenwoordigd door Mr. Paul MAEYAERT en Mr. Caro VAN WICHELEN, advocaten te 1000 BRUSSEL, Havenlaan 86C B.414;

tegen



1. QUINN GROUP BELGIUM N.V., met maatschappelijke zetel te 2440 GEEL, Leukaard 1, ingeschreven met KBO-nummer 0404.063.101,

eerste geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. Filip TUYTSCHAEVER en Mr. Benjamin MAGNUS, advocaten te 1930 ZAVENTEM, Minervastraat 5;

2. Ilse VAN DE MIEROP, advocaat te 1050 BRUSSEL, Louizalaan 106, handelend in haar hoedanigheid van vereffenaar van SABI THERM N.V., in vereffening,

tweede geïntimeerde q.q.,

vertegenwoordigd door Mr. Jens VREBOS, advocaat te 1050 BRUSSEL, Louizalaan 106.

Op 14 maart 2017 sprak het hof een tussenarrest uit.

Appellante legde op 22 januari 2018 een syntheseconclusie neer.

Eerste geïntimeerde legde op 7 december 2017 een syntheseconclusie in hoger beroep neer.

Tweede geïntimeerde legde op 2 januari 2018 een syntheseconclusie na tussenarrest neer.

I. De vorderingen van de partijen na het tussenarrest van 14 maart 2017

1. Appellante, Vasco Group NV, kortweg 'Vasco', verzoekt het hof :

De vorderingen van (Vasco) verder ontvankelijk en gegrond te verklaren, en derhalve:

In hoofdde:

- Geïntimeerden in solidum te veroordelen tot betaling van een totale schadevergoeding aan appellante, begroot op 314.941,91 EUR, onder voorbehoud van vermeerdering in de loop van het geding, die bestaat uit de volgende posten:



° een vergoeding begroot op 217.194,75 EUR voor de schade die geïntimeerden hebben veroorzaakt door hun inbreukmakende activiteiten en die bestaat uit de volgende posten:

o een vergoeding van 172.062,54 EUR wegens de door (Vasco) gederfde winst;

o een vergoeding van 45.132,21 EUR wegens het door (Vasco) geleden verlies veroorzaakt door de aan haar toegebrachte morele schade en de kosten verbonden aan de bestrijding van de namaak;

° een vergoeding ten titel van de afdracht van de winst die geïntimeerden hebben genoten door de te kwader trouw productie en/of commercialisering van de inbreukmakende radiatoren, voorlopig begroot op een totaal van 97.747,16 EUR;

- Sabi Therm te veroordelen tot mededeling van de volledige identiteit van de partij die de "Ballorani-machine" en de "LEAS-machine" heeft gekocht en tot overlegging van de facturen die hierop betrekking hebben binnen de 24 uren na betekening van het tussen te komen arrest onder verbeurte van een dwangsom van 1.000 EUR per dag vertraging;

- geïntimeerden te veroordelen tot het betalen van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 50.000 EUR voor beide aanleggen en – ondergeschikt – op 16.800,00 EUR per aanleg.

2. Eerste geïntimeerde, Quinn Group Belgium NV, kortweg 'Quinn', verzoekt het hof :

- Nopens de vordering tot schadevergoeding van Appellante:

o Aangaande de vordering tot schadevergoeding wegens vermeend geleden schade:

- In hoofdde, de vordering tot schadevergoeding wegens vermeend geleden schade af te wijzen als ongegrond;

- In ondergeschikte orde, de vordering tot schadevergoeding wegens vermeend geleden schade te herleiden tot de werkelijk gederfde winst in hoofde van Appellante;

o Aangaande de vordering tot winstafdracht:

- In hoofdde, de vordering tot winstafdracht af te wijzen als ongegrond;



331

- *In ondergeschikte orde, de vordering tot winstafdracht te herleiden tot de werkelijk behaalde winst in hoofde van (Quinn);*

o In ieder geval, de vordering tot in solidum gehoudenheid tussen geïntimeerden af te wijzen als ongegrond.

- *Nopens de vordering tot betaling van de kosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, de door Appellante gevorderde vergoedingen voor kosten te beperken tot het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding per aanleg.*

- *Nopens de vordering tot vrijwaring ingesteld door (Quinn) jegens Sabi, te horen zeggen voor recht dat Sabi gehouden is tot volledige vrijwaring van Quinn voor de uitwinning door Appellante.*

Dienvolgens, te horen zeggen voor recht dat Sabi (Quinn) integraal schadeloos dient te stellen voor alle kosten en schade van (Quinn) ten gevolge van de inbreuk op de intellectuele eigendomsrechten van Appellante, en dat Sabi derhalve gehouden is tot:

o de terugbetaling van alle bedragen waartoe (Quinn) jegens Appellante zou worden veroordeeld;

o de terugbetaling van alle andere schade die (Quinn) ten gevolge van de uitwinning door Appellante heeft geleden, ex aequo et bono begroot op 45.000 EUR.

- *Appellante en Sabi te horen veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder begrepen de rechtsplegingsvergoeding, aan de zijde van (Quinn) begroot op 8.400 EUR per aanleg.*

3. Tweede geïntimeerde, Sabi Therm NV, kortweg 'Sabi', verzoekt het hof :

Wat betreft de vordering vanwege VASCO:

Nopens de vordering tot winstafdracht:

- *In hoofdorde: de door VASCO gevorderde vergoeding tot winstafdracht af te wijzen als ongegrond;*

- *ondergeschikt de vordering te herleiden tot de werkelijk behaalde winst in hoofde van (Sabi);*



- In ieder geval, de in solidum gehoudenheid tussen SABI THERM en QUINN af te wijzen

Nopens de vordering tot betaling van schadevergoeding naast winstafdracht:

- In hoofddorde, de door VASCO gevorderde schadevergoeding naast winstafdracht af te wijzen als ongegrond;

- In ieder geval, de in solidum gehoudenheid tussen SABI THERM en QUINN af te wijzen;

Nopens de vordering tot het meedelen van de identiteit van de kopers van de BALLORIANI en LEAS machine onder verbeurte van een dwangsom:

- de door VASCO gevorderde maatregel af te wijzen als ongegrond;

Nopens de vordering tot betaling van de kosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding:

- De door VASCO gevorderde vergoedingen voor kosten te beperken tot het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding per aanleg;

Wat betreft de vordering vanwege QUINN:

De vordering tot vrijwaring door (Sabi) van QUINN voor alle bedragen waartoe zij zou worden veroordeeld opzichts VASCO, meer de terugbetaling van alle schade beweerd geleden door Quinn ingevolge de uitwinning door VASCO af te wijzen als ongegrond.

IV. De feiten en de procedurevoorgaanden

4. Het hof verwijst naar hetgeen dienaangaande werd uiteengezet in het tussenarrest.

Enkel de volgende feiten worden in herinnering gebracht.

5. Vasco is houdster van een internationaal driedimensioneel model voor radiatoren met nummer DM/060899, ingeschreven op 4 juni 2002 voor de Benelux, Zwitserland, Frankrijk, Italië en Duitsland.



De inschrijving DM/060899 (hierna 'de internationale modelinschrijving') toont de afbeelding van verschillende modellen, waaronder de modellen die door Vasco worden gecommmercialiseerd onder de respectieve namen 'Carré' en 'Zana'.

De 'Carré' en de 'Zana' worden in twee varianten te koop aangeboden, te weten een versie met een enkele rij aan verticale verwarmingselementen en een versie met een dubbele rij aan verticale verwarmingselementen.

Beide modellen worden tevens in een horizontale variant te koop aangeboden. Deze variant wordt eveneens beschermd door de internationale modelinschrijving.

6. Vasco meende in 2008 op grond van een catalogus van Sabi dat de 'Albe' die deze laatste verhandelde, inbreuk maakt op de internationale modelinschrijving waarvan zij houder is.

Sabi werd bij schrijven van 20 oktober 2008 van de Duitse raadsman van Vasco in gebreke gesteld om elke verdere inbreuk op deze internationale inschrijving te staken en gestaakt te houden.

Bij antwoordschrijven van 13 november 2008 betwistten de raadslieden van Sabi op gemotiveerde wijze de ingebrekestelling van Vasco. Zij betwistten onder meer de geldigheid van het door Vasco ingeroepen model.

7. Ondertussen bestond er een geschil tussen Vasco en de vennootschap naar Italiaans recht Tubes, betreffende de geldigheid van een Gemeenschapsmodel met nummer 000169370-0002 (hierna 'het Gemeenschapsmodel') dat volgens Vasco geen andere algemene indruk wekte dan de radiatoren van haar Carré en Zana gamma.

Dit geschil werd beëindigd door een minnelijk akkoord, dat werd bekrachtigd bij een beslissing van 6 oktober 2009 van het EUIPO ('European Union Intellectual Property Office' of Bureau voor Intellectuele Eigendom van de Europese Unie). Bij deze beslissing werd tevens gesteld dat een eerdere beslissing van 8 oktober 2008 van het EUIPO, waarbij het Gemeenschapsmodel nietig was verklaard, geen enkel effect meer had.



Een licentieovereenkomst tussen Vasco en Tubes trad in werking op 3 april 2009 en werd op 23 augustus 2010 aangemeld bij het EUIPO.

8. Op 1 maart 2009 was inmiddels tussen Quinn en Sabi een overeenkomst gesloten, krachtens dewelke Sabi aan Quinn onder meer radiatoren verkocht van het gamma 'Albe', die door Sabi werden geproduceerd op verzoek van Quinn. Deze radiatoren werden vervolgens door Quinn gecommmercialiseerd onder de naam 'Riva'. De 'Albe' en de 'Riva' zijn zodoende identieke modellen. Ze bestaan in een enkele en in een dubbele variant.

9. Door Vasco werd in de loop van 2009 vastgesteld dat Quinn de radiatoren 'Riva', zowel in enkele als in dubbele variant, te koop aanbood.

Vasco was de mening toegedaan dat dit een inbreuk uitmaakte op haar modelrechten.

Bij schrijven van 23 april 2009 werd Quinn door de Duitse raadsman van Vasco in gebreke gesteld om onmiddellijk ieder gebruik te staken van de modellen van radiatoren die een identieke dan wel gelijkaardige algemene indruk wekken als een model dat het voorwerp is van de internationale modelinschrijving.

Quinn reageerde bij schrijven van 4 mei 2009 door te stellen dat zij zich het recht voorbehield om de geldigheid van de door Vasco ingeroepen internationale modelinschrijving te betwisten en dat zij hoe dan ook de mening was toegedaan dat er van een inbreuk op het door Vasco ingeroepen model geen sprake was.

10. Sabi werd door de Duitse raadsman van Vasco een tweede maal in gebreke gesteld bij schrijven van 28 april 2009. Door middel van dit schrijven werd de raadsman van Sabi op de hoogte gebracht van het bestaan, naast de internationale inschrijving die door Vasco reeds was ingeroepen in voormelde ingebrekestelling van 20 oktober 2008, van een exclusieve licentie die haar was verleend op het Gemeenschapsmodel.

Uit een schrijven van de raadsman van Sabi van 12 juni 2009, blijkt dat deze bij haar eerder ingenomen standpunt bleef. Daar werd aan toegevoegd dat Sabi zich het recht voorbehield om de geldigheid van het Gemeenschapsmodel te betwisten. Een inbreuk op dit model werd (eveneens) betwist.



3335

11. Bij een beschikking die op 5 juli 2011 werd uitgesproken door de Voorzitter van de rechtbank van koophandel te Brussel, werd Vasco gemachtigd om bij Quinn over te gaan tot een beslag inzake namaak (beschrijvende maatregelen) en *zo nodig op elke andere locatie waar de beweerdelijk inbreukmakende radiatoren kunnen worden beschreven of waar informatie kan worden gevonden over de vermeende inbreuken door QUINN GROUP BELGIUM NV (...)*. De heer Goos werd als deskundige aangesteld.

Op 7 juli 2011 werd overgaan tot de verrichtingen van beslag inzake namaak bij Quinn.

Tijdens deze verrichtingen werd aan de aangestelde deskundige verklaard dat de radiatoren gekend onder de naam 'RIVA' afgenomen werden van Sabi.

Op 8 juli 2011 werd bij Sabi overgegaan tot beslag inzake namaak (beschrijvende maatregelen), nog steeds krachtens de beschikking van 5 juli 2011.

Ter gelegenheid daarvan werd vastgesteld dat de radiator die Sabi verkocht onder de naam 'Riva' overeenstemde met de door Sabi onder de naam 'Albe' geproduceerde radiator.

Vasco voert aan dat zij via de vaststellingen gedaan in het kader van het beslag inzake namaak voor het eerst kennis nam van de commerciële relatie tussen Quinn en Sabi.

IV. Bespreking

Het door Vasco gevorderde

Een vergoeding voor door Vasco geleden winst

12. Niet alleen het verkopen van namaak producten vormt een inbreuk op de modelrechten van Vasco, doch eveneens de productie daarvan.

Uit het verslag opgesteld door deskundige Goos blijkt voldoende dat er 529 Albe (enkele en dubbele radiatoren) en Riva radiatoren werden geproduceerd door Sabi en dat er daarvan 283 namaak radiatoren werden verkocht.

13. Ten onrechte wordt gesteld dat rekening dient gehouden te worden met het gegeven dat Vasco is tekort gekomen aan haar schadebeperkingsplicht.



Uit de feiten blijkt dat de eerste ingebrekestelling van Vasco aan Sabi van 20 oktober 2008 door deze laatste op gemotiveerde wijze werd betwist.

Gelijktijdig bestond er een betwisting tussen Vasco en Tubes aangaande de geldigheid van het Gemeenschapsmodel. Het is begrijpelijk dat Vasco redelijkerwijze om procedureel tactische redenen (zij kon zich immers naargelang het eindresultaat van dit geschil niet alleen beroepen op haar internationale modelinschrijving doch tevens op haar hoedanigheid van licentiehouder van het Gemeenschapsmodel) de uitkomst van deze betwisting, die bekrachtigd werd bij de beslissing van het EUIPO van 6 oktober 2009, wenste af te wachten alvorens zij verdere stappen in rechte ondernam tegen Sabi.

Tussen de tweede ingebrekestelling van Vasco aan Sabi en haar eerste ingebrekestelling aan Quinn, beide daterend van april 2009, en het verzoek tot machtiging om tot beslag inzake namaak over te gaan, dat dateert van begin juli 2011, verstreek er meer dan twee jaar.

Niettegenstaande het gegeven dat Sabi en Quinn in april 2009 op de hoogte waren van de aanspraken van Vasco, kozen zij ervoor om, na weliswaar de aanspraken van Vasco op gemotiveerde wijze te hebben betwist, tussen april 2009 en juli 2011 de inbreukmakende radiatoren te blijven produceren (wat Sabi betreft) en te verkopen (wat Sabi en Quinn betreft).

Zij waren zich bewust of dienden zich minstens bewust te zijn van de mogelijkheid dat in geval van een inbreukprocedure ingesteld door Vasco, hun daden als onrechtmatig zouden beoordeeld worden.

Zij kozen er daarenboven voor om niet zelf een procedure in te stellen om dienaangaande zekerheid te bekomen, met name een procedure in nietigverklaring van de modellen waarop Vasco haar aanspraken steunde.

Daarmee hebben Sabi en Quinn minstens evenmin aan schadebeperking gedaan.

Zij dienden niet te wachten tot een inbreukprocedure door Vasco zou worden aanhangig gemaakt, om de geldigheid van de internationale modelinschrijving en deze van het Gemeenschapsmodel in rechte aan te vechten.

In de voormelde omstandigheden kunnen Sabi en Quinn geen nuttig middel putten uit een beweerde tekortkoming in hoofde van Vasco aan haar schadebeperkingsplicht.



3331

14. Vasco voert terecht aan dat bij de berekening van de door haar gedeelde winst, er rekening dient te worden gehouden met haar eigen winstmarge (per radiator) en niet met de winstmarge van de inbreukmaker(s), in casu Sabi en Quinn.

Vasco berekent de door haar gedeelde winst echter ten onrechte op 529 geproduceerde inbreukmakende radiatoren.

Van deze 529 radiatoren werden er immers slechts 283 daadwerkelijk verkocht.

Vasco bewijst niet dat zij ook winst heeft moeten derven door de 246 namaakradiatoren die door Sabi niet werden verkocht. Een winstderving door namaakradiatoren die niet werden verkocht doch enkel werden geproduceerd, is in casu niet bewezen en zelfs niet voldoende aannemelijk.

Enkel een daadwerkelijk verkochte Albe/Riva namaakradiator is immers een gemiste kans voor Vasco om één van haar radiatoren te verkopen en een commerciële relatie aan te knopen met nieuwe afnemers.

Vasco voert aan dat haar winstmarge per radiator moeilijk kan worden begroot (zie randnummer 20 van haar syntheseconclusie).

Zij stelt dat een winstmarge van 40 à 50% niet abnormaal groot is. Zij verwijst hiervoor naar de cijfers die door Sabi en Quinn werden naar voor geschoven in het kader van het deskundig onderzoek gevoerd door deskundige Smets.

Het is echter niet omdat Sabi of Quinn beweren dat er een winstmarge is van 40 à 50% op een radiator, dat dit ook daadwerkelijk het geval is.

De bewijslast van de door haar gerealiseerde winst rust op Vasco, die verondersteld mag worden over alle gegevens te beschikken om daarvan het bewijs te leveren.

Vasco vordert een bedrag van 305,58 euro per radiator.

Bij gebrek aan voldoende elementen die een precieze begroting mogelijk maakt van de winst van Vasco op de door haar verkochte radiatoren, doch rekening houdend met de door deskundige Smets uitgevoerde berekeningen en de gemiddelde verkoopprijs die hieruit kan



worden afgeleid voor de Albe radiatoren (enkel en dubbel, door elkaar genomen; verkopen aan Quinn en aan derden, door elkaar genomen), begroot het hof de door Vasco gederfde winst ingevolge de verkoop van 283 namaak radiatoren, op 100 euro per verkochte namaak radiator, hetzij op een totaal bedrag van 28.300 euro.

Een vergoeding voor door Vasco geleden verlies wegens morele schade en kosten verbonden aan de bestrijding van namaak

15. Het geleden verlies bestaat uit de morele schade, waaronder de aantasting van de exclusieve marktpositie en de reputatieschade. De kosten verbonden aan de opsporing, het onderzoek en de bestrijding van de namaak, zijn eveneens verliesposten en komen in aanmerking voor vergoeding, op voorwaarde dat deze kosten voldoende worden gestaafd.

16. Vasco begroot de door haar geleden morele schade ex aequo et bono op 10.000 euro.

Zoals hierboven vermeld, werden er 529 namaakradiatoren geproduceerd, die te koop werden aangeboden en dus in het economisch verkeer werden gebracht.

De morele schade die Vasco hierdoor heeft geleden, wordt bij gebrek aan elementen die een precieze begroting van deze schade mogelijk maakt, doch rekening houdend met het aantal te koop aangeboden namaak radiatoren en de duur van de periode tijdens dewelke deze te koop werden aangeboden, met een zekere aantasting van de marktpositie van Vasco als gevolg, ex aequo et bono door het hof begroot op 7.500 euro.

17. De kosten verbonden aan de bestrijding van de namaak worden door Vasco ex aequo et bono begroot op 15.000 euro.

Deze kosten komen, los van de rechtsplegingsvergoeding waarvan sprake in artikel 1022 Ger.W., in aanmerking voor vergoeding, in de mate waarin zij niet gemaakt werden door de raadslieden van Vasco of met andere woorden in de mate waarin zij niet bestaan in de betaling door Vasco van de kosten en erelonen van haar raadslieden.



De kosten gemaakt door Vasco zelf, met uitsluiting van de kosten en het ereloon betaald aan haar raadslieden, maken immers deel uit van de schade die veroorzaakt werd door de inbreuk op de modelrechten van Vasco.

Vasco bewijst de beweerdelijk door haar gemaakte kosten niet, noch de omvang daarvan. Het is echter voldoende aannemelijk dat zij binnen haar bedrijf kosten heeft moeten maken in het kader van de bestrijding van de namaak op haar modellen. Deze kosten zijn bijvoorbeeld administratieve kosten (briefwisseling) en personeelskosten (werknemers van Vasco die zich met alles in verband met de bestrijding van de namaak hebben beziggehouden tijdens hun werkuren).

Deze kosten worden bij gebrek aan voldoende elementen die de precieze begroting ervan mogelijk maken, ex aequo et bono, rekening houdend met de gevoerde procedures, geraamd op 5.000 euro.

18. Voor het overige bewijst Vasco gerechtskosten te hebben moeten maken (randnummer 28 van haar syntheseconclusie). Zij betaalde tevens de kosten van deskundige Goos die werd aangesteld om over te gaan tot beslag inzake namaak.

Ook deze kosten, voor een totaal van 9.013,08 euro verminderd met een bedrag van 566,68 (kosten dagvaarding ten gronde) en een bedrag van 210 euro (rolrechten hoger beroep), die hierna afzonderlijk worden begroot (beschikkend gedeelte van dit arrest) maken deel uit van de schade die werd geleden door Vasco ingevolge de inbreuken gepleegd door Sabi en Quinn. Deze kosten dienen door hen te worden vergoed.

19. De vertaalkosten van het verzoekschrift tot hoger beroep zijn, bij gebrek aan bewijs dat zij door Vasco zelf werden gemaakt, begrepen in de kosten en het ereloon van haar raadslieden en worden gedekt door de rechtsplegingsvergoeding (cfr. infra).

De afdracht van de winst die Quinn en Sabi hebben genoten

20. Vasco voert aan dat de inbreuken op haar modelrechten door Sabi en Quinn te kwader trouw werden gepleegd. Zij vordert krachtens artikel 3.17.4. BVIE de afdracht door Sabi en Quinn van de winst die zij ingevolge hun onrechtmatig handelen hebben genoten.



Het hof oordeelt op grond van alle omstandigheden van de zaak en zonder afbreuk te doen aan hetgeen werd overwogen aangaande de schadebeperkingsplicht, dat Sabi en Quinn de modelinbreuken die in hunnen hoofde werden vastgesteld, niet moedwillig of bewust en met kennis van zaken en dus te kwader trouw hebben gepleegd (cfr. Ben. GH. 11 februari 2008, Ondeo Nalco v MichelCompany, http://www.courbeneluxhof.be/arresten/NL/A/A_06_4_777.pdf).

Het verweer van Sabi en Quinn tegen de vordering van Vasco, moet niet in redelijkheid worden aangemerkt als bij voorbaat kansloos (in de zin van het hiervoor geciteerde arrest van 11 februari 2008 van het Benelux-Gerechtshof).

Het hof besluit tot de ongegrondheid van de vordering van Vasco.

Mededeling van de identiteit van de koper(s) van de Balloriani machine en de LEAS machine en de overlegging van de verkoopfacturen – de gevorderde vernietiging van de machines

21. Voor het eerst bij haar conclusie van 31 mei 2017 stelde Vasco een vordering in bij toepassing van artikel 3.18 BVIE, die strekte tot de vernietiging van een Balloriani en een Leas machine.

In het kader van de vereffeningswerkzaamheden van Sabi, ging de vereffenaar over tot de verkoop van de betrokken machines, dit in uitvoering van haar wettelijke opdracht, met name het te gelde maken van de activa van de vennootschap in vereffening ter voldoening van de schuldeisers van de vennootschap in vereffening.

Deze machines zijn thans in handen van derden te goeder trouw en Sabi kan aldus niet langer instaan voor de vernietiging daarvan.

Bij haar syntheseconclusie van 22 januari 2018 wijzigde Vasco haar vordering. Thans wenst zij in kennis gesteld te worden van de identiteit van de kopers van de betrokken machines.

De stelling van Vasco dat deze machines 'exclusief' bruikbaar zijn en gebruikt werden voor de productie van Albe radiatoren, wordt door Sabi betwist.

Wat de Balloriani machine betreft, voert Sabi aan dat deze niet exclusief werd gebruikt voor de productie van de Albe en Albe dubbel radiatoren. Zij betwist dat zij ooit het tegendeel



beweerde. Zij voert aan dat de betrokken machine werd gebruikt voor de productie van alle soorten buizen voor radiatoren.

Het hof stelt vast dat in het kader van de schadebegroting in het kader van de expertise gevoerd door deskundige Smets, er door Sabi facturen werden voorgelegd die betrekking hadden op de Balloriani machine. De voormelde deskundige heeft deze facturen echter slechts ten belope van 50 % in rekening gebracht bij de begroting van de schade, omdat het aandeel van de Albe en de Albe dubbel in verhouding tot de totale omzet van Sabi slechts 50,09 % bedroeg (door de deskundige teruggebracht naar 50 %).

Hieruit blijkt voldoende dat deze machine geenszins door Sabi exclusief gebruikt werd voor de productie van de namaak radiatoren.

De Leas machine werd door Sabi sinds 1999 gebruikt, met name lang voor er sprake was van enige Albe radiator.

Met betrekking tot deze machine werden enkel facturen voorgebracht die betrekking hadden op de aanpassingen die aan deze machine dienden te worden uitgevoerd om de Albe en Albe dubbel radiatoren te kunnen produceren.

Uit deze facturen blijkt dat 100 % van de kosten voor de aanpassing van de Leas machine, uitgevoerd teneinde haar eveneens geschikt te maken voor de productie van de betrokken Albe radiatoren, in het kader van de expertise door deskundige Smets werden begroot.

De betrokken aanpassingen aan de Leas machine waren in 2011 echter nog niet doorgevoerd, zodat - hoewel de testen ter zake al wel aan de gang waren - deze machine nooit dienst heeft gedaan (noch kunnen doen) voor de productie van de inbreukmakende radiatoren (de productie daarvan werd gestaakt na het beslag inzake namaak in juli 2011).

Sabi had gehoopt deze investeringen te kunnen finaliseren, reden waarom van deze investeringen melding werd gemaakt in het deskundig onderzoek gevoerd door deskundige Smets.

Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat de Leas machine (enkel) werd gebruikt om de inbreukmakende radiatoren te produceren.

Het hof besluit tot de ongegrondheid van de vordering van Vasco.



De veroordeling in solidum - het door Quinn ten laste van Sabi gevorderde

22. Hoewel Sabi sedert 20 oktober 2008 op de hoogte was van de aanspraken van Vasco en een tweede keer werd in gebreke gesteld in april 2009, bleef zij verder gaan met de productie van de inbreukmakende radiatoren en met de verkoop daarvan.

Hoewel Quinn sedert april 2009 op de hoogte was van de aanspraken van Vasco, bleef zij overgaan tot het bestellen en aankopen bij Sabi van inbreukmakende radiatoren en tot de werderverkoop daarvan aan haar klanten.

Beide fouten, met name zowel de inbreuken begaan door Sabi als deze begaan door Quinn, hebben samen de schade veroorzaakt die werd geleden door Vasco en die hiervoor door het hof werd begroot.

Sabi en Quinn zijn dan ook in solidum gehouden tot vergoeding van deze schade.

De vordering in vrijwaring van Quinn ten laste van Sabi is, gelet op hetgeen voorafgaat, ongegrond.

Quinn heeft na april 2009 met kennis van zaken gehandeld. Zij bewijst geen gegronde reden waarom zij haar eigen fout zou kunnen verhalen op Sabi.

De door Vasco gevorderde rechtsplegingsvergoeding, in solidum

23. Sabi en Quinn zijn in solidum gehouden tot de rechtsplegingsvergoeding die aan Vasco toekomt voor de procedure in eerste aanleg en voor de procedure in hoger beroep.

24. Vasco vordert de veroordeling in solidum van Sabi en Quinn tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 50.000 euro. Zij verwijst naar artikel 14 van Richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten (de 'Handhavingsrichtlijn').

De stelling dat de nationale rechter in een geschil tussen particulieren nationale bepalingen die in strijd zijn met een richtlijn buiten toepassing moet laten en uitsluitende werking aan die richtlijn moet verlenen op basis van de voorrang van het Unierecht, is ongegrond.



De principes van voorrang van het Unierecht en van rechtstreekse werking zijn twee verschillende noties die antwoorden op twee verschillende vragen.

Het beginsel van voorrang van het Unierecht betekent dat het Unierecht voorrang heeft op het interne recht van de Lidstaten. Nationale rechtsregels moeten wijken voor normen van Unierecht waarmee zij in conflict komen.

De rechtstreekse werking van een norm van Unierecht betreft de vraag of een norm zich inhoudelijk ertoe leent om door een particulier te worden ingeroepen. Het beslissende criterium om te bepalen of een norm al dan niet rechtstreekse werking heeft, is de inhoud van de norm. Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet een norm om rechtstreekse werking te bezitten, duidelijk en onvoorwaardelijk zijn en niet afhankelijk van een discretionaire uitvoeringsmaatregel. Deze criteria duiden op een norm die voldoende precies is en geen verdere uitvoering nodig heeft door de Unie- of nationale overheden met een zekere beoordelingsvrijheid om het gewilde effect op nuttige wijze te bereiken. Een norm die slechts inhoud krijgt door de invulling die de Unie- of nationale overheid eraan geeft, verleent aan particulieren geen voor de nationale rechter af te dwingen rechten (K. Lenaerts en P. Van Nuffel, *Europees Recht*, Intersentia, Antwerpen-Cambridge, 2017, p. 528 en 530, nr. 697 en 700).

Indien een bepaling uit een richtlijn wordt ingeroepen, dient eerst te worden nagegaan of de bepaling van de richtlijn aan de inhoudelijke vereisten van rechtstreekse werking voldoet.

Bovendien kan een particulier uit een richtlijn die aan de inhoudelijke vereisten van rechtstreekse werking voldoet, enkel rechten putten ten laste van de staat die heeft nagelaten de richtlijn om te zetten in het nationale recht of die de omzetting op een onjuiste wijze heeft gedaan. Een richtlijn heeft enkel verticale rechtstreeks werking.

Een richtlijn kan geen horizontale rechtstreekse werking hebben. Een rechtstreeks werkende bepaling uit een richtlijn kan door een particulier niet worden afgedwongen ten aanzien van een andere particulier (K. Lenaerts en P. Van Nuffel, *o.c.*, p. 598, nr. 781). Het is de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat *een richtlijn uit zichzelf geen verplichtingen aan particulieren kan opleggen en dat een bepaling uit een richtlijn als zodanig niet tegenover een particulier kan worden ingeroepen* (HvJ 26 februari 1986, *Marschall*, C-152/84, punt 48).

Het is de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat *zelfs een duidelijke, nauwkeurig omschreven en onvoorwaardelijke bepaling van een richtlijn die tot doel heeft particulieren*



rechten te verlenen of hun verplichtingen op te leggen, niet als zodanig kan worden toegepast in gedingen tussen uitsluitend particulieren (zie reeds aangehaald arrest Pfeiffer e.a., punt 109, en arrest van 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 46) (HvJ 15 januari 2014, Association de médiation sociale, C-176/12, punt 36, ECLI:EU:C:2014:2).

25. In het arrest *Dominguez* (HvJ 24 januari 2012, *Dominguez*, C-282/10, ECLI:EU:C:2012:33) zet het Hof van Justitie op duidelijke wijze uiteen welke stappen de nationale rechter moet nemen bij een conflict tussen een nationale bepaling met een richtlijn.

De nationale rechter moet eerst nagaan of een richtlijnconforme interpretatie mogelijk is.

Indien een dergelijke uitlegging niet mogelijk is, moet worden onderzocht of de ingeroepen bepaling van de richtlijn rechtstreekse werking heeft. De nationale rechter moet de inhoudelijke vereisten van rechtstreekse werking nagaan.

Indien de voorwaarden om rechtstreekse werking te hebben, zijn vervuld, moet worden nagegaan of de particulier zich beroept op de bepaling van de richtlijn tegen een staat. Indien dit het geval is, moet de andersluidende nationale bepaling buiten toepassing worden gelaten.

Indien dit niet het geval is, dient te worden vastgesteld dat een bepaling uit een richtlijn als zodanig niet kan worden toegepast in een geding tussen particulieren.

In dat geval kan de partij die benadeeld is doordat het nationale recht niet met het recht van de Unie strookt, zich beroepen op de rechtspraak die voortvloeit uit het *Francovich e.a.* arrest van 19 november 1991 van het Hof van Justitie (C-6/90 en C-9/90, ECLI:EU:C:1991/428) om in voorkomend geval vergoeding van de geleden schade te verkrijgen ten laste van de lidstaat.

26. De Handhavingsrichtlijn heeft geen horizontale rechtstreekse werking.

Er zijn, zoals blijkt uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet, twee mogelijke correctieven voor het ontbreken van horizontale rechtstreekse werking van richtlijnen: de richtlijnconforme interpretatie en de aansprakelijkheid van de in gebreke blijvende lidstaat.



345

Uit het arrest *Kücükdeveci* van het Hof van Justitie (hiervoor reeds geciteerd), volgt dat *wanneer een richtlijn de inhoud concretiseert van een algemeen rechtsbeginsel dat in het Handvest is opgenomen en wanneer dit beginsel zich leent tot toepassing tussen particulieren, de horizontale rechtstreekse werking van dit beginsel, ingevuld op basis van de richtlijn, kan leiden tot het buiten toepassing laten van de strijdige nationale bepalingen. Hiervoor is wel vereist dat het gaat om een beginsel uit het Handvest dat op zich volstaat om aan particulieren een subjectief recht te verlenen waarop als zodanig een beroep kan worden gedaan* (K. Lenaerts en P. Van Nuffel, o.c., p. 604, nr. 788).

Het arrest van het Hof van Justitie van 17 april 2018 inzake C-414/16, Egenberger (randnummer 70 e.v., ECLI:EU:C:2018:257), oordeelt in die zin.

Wat de door Vasco gevorderde som van 50.000 euro betreft, is er geen sprake van de toepassing van een recht of beginsel geput uit het Europees Handvest van de Grondrechten.

Er is geen richtlijnconforme interpretatie mogelijk van artikel 1022 Ger.W. aan artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn.

Artikel 1022 Ger.W., dat van openbare orde is, dient onverkort te worden toegepast.

De partijen kunnen desgevallend de Belgische Staat aanspreken, indien zij het niet eens zijn met de Belgische wetgever.

27. Ten onrechte maakt Vasco in ondergeschikte orde aanspraak op het maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

Deze zaak is niet complex in de mate dat zij rechtvaardigt dat de rechtsplegingsvergoeding op het maximumbedrag zou worden bepaald.

Het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding wordt voor de procedure in eerste aanleg berekend op een bedrag van 313.886,07 euro, zijnde de waarde van de vordering van Vasco in de procedure in eerste aanleg.

Het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding wordt voor de procedure in hoger beroep berekend op een bedrag van 314.941,91 euro, zijnde de waarde van de vordering van Vasco in de procedure in hoger beroep.



Er wordt geen enkel element aangereikt aan het hof waaruit blijkt dat de rechtsplegingsvergoeding van 8.400 euro voor de procedure in eerste aanleg en deze van 8.400 euro voor de procedure in hoger beroep, tot betaling waarvan Sabi en Quinn in solidum worden veroordeeld ten voordele van Vasco, niet de (ereloon- en kosten)tarieven weerspiegelen die daadwerkelijk gelden voor de diensten van advocaten geleverd inzake intellectuele eigendom en met het specifieke kenmerk in casu dat zij geleverd werden in een procedure betreffende de geldigheid en de inbreuk op modelrechten), noch enig element waaruit blijkt dat door deze rechtsplegingsvergoedingen niet minstens een significant en passend deel van de redelijke kosten van Vasco door de verliezende partijen (in casu Sabi en Quinn) worden gedragen.

Er wordt evenmin enig element aangereikt aan het hof dat zou toelaten te besluiten dat de aan Vasco toegekende rechtsplegingsvergoedingen waarvan sprake en tot betaling waarvan Sabi en Quinn in solidum worden veroordeeld, niet redelijk en evenredig zouden zijn, in de zin van het arrest van het Hof van Justitie EU van 28 juli 2016 inzake ECLI:EU:C:2016:611, C-57/15, inzake United Video Properties v Telenet, of nog dat de billijkheid zich zou verzetten tegen de toekenning daarvan.

De door Quinn gevorderde rechtsplegingsvergoeding

28. Quinn kan geen aanspraak maken op een rechtsplegingsvergoeding ten laste van Sabi, aangezien haar vordering tegen Sabi werd afgewezen.

Sabi vordert geen rechtsplegingsvergoeding ten laste van Quinn.

OM DEZE REDENEN :

HET HOF, recht doende na tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Het tussenarrest van 14 maart 2017 verder uitwerkend;

Verklaart de vordering van de NV Vasco Group gegrond in de hierna bepaalde mate :

PAGE 01-00001263443-0020-0021-05-01-4



Veroordeelt de NV Sabi Therm, in vereffening, en de NV Quinn Group Belgium, in solidum tot betaling aan de NV Vasco Group van de volgende bedragen : 28.300 euro + 7.500 euro + 5.000 euro + 8.236,40 (9.013,08 euro, onder aftrek van 566,68 euro en 210 euro);

Verklaart de vordering in vrijwaring van de NV Quinn Group Belgium tegen de NV Sabi Therm, in vereffening, ongegrond;

Veroordeelt de NV Sabi Therm, in vereffening, en de NV Quinn Group Belgium, in solidum in de kosten van beide aanleggen;

Stelt deze kosten in hoofde van de NV Vasco Group vast op 566,68 euro (dagvaarding eerste aanleg) + 8.400 euro (rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg) + 210 euro (verzoekschrift tot hoger beroep) + 8.400 euro (rechtsplegingsvergoeding procedure in hoger beroep).

Aldus gevonnist en uitgesproken ter buitengewone openbare terechtzitting van de burgerlijke achtste kamer van het hof van beroep te Brussel, op 23 oktober 2018, waar aanwezig waren en zitting hielden:

Bruno LYBEER
Catharina VAN SANTVLIET
Els HERREGODTS
Kaatje BATSELIER

Kamervoorzitter, Raadsheer
Raadsheer
Raadsheer,
Griffier



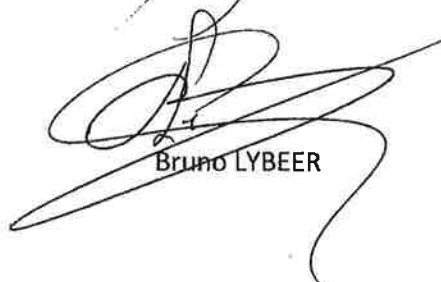
Kaatje BATSELIER



Els HERREGODTS



Catharina VAN SANTVLIET



Bruno LYBEER

